

Katarína Gillerová

Zvláštny
príbeh

Katarína Gillerová

Zvláštny príbeh

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

© Katarína Gillerová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © iStockphoto.com
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1820-3

Venovanie

*Venujem s vďakou milej a úžasnej Janke Brieškovej,
ktorá mi umožnila bývať u nej v Londýne
a prežiť s priateľkami množstvo zážitkov.*

*Práve tam ma inšpirovala k napísaniu
zvláštného príbehu o kytici žltých ruží a mužovi,
ktorý si nimi pripomína milovanú ženu.*

Autorka

Návšteva, ktorú sme nepozvali

Obloha bola zatiahnutá tmavými, zlovestne pôsobiacimi mračnami a nepríjemné dusno vonku zodpovedalo dusnej atmosfére v obývačke domu mojich rodičov.

Všetky štyri – mama, moja staršia sestra Katka, mladšia Karin a ja – sme sa tlačili pri okne a sledovali pohľadom dve autá, ktoré práve zaparkovali pred naším domom. Otec sedel v kresle a tváril sa, že číta noviny a vôbec ho to nezaujíma. Podľa toho, ako nepokojne kýval nohou, som však vedela, že je nervózny.

„Už sú tu,“ obrátila sa k nemu Katka a uprela naňho spýtať pohľad.

Otec s kamennou tvárou zložil noviny a položil ich na stolík.

„Daj ich do stojana, kam patria,“ zamračila sa naňho mama. „Nech to tu nevyzerá ako v maštali.“ Túto vetu sme všetci z duše neznášali.

„Ako v maštali? Veď si tri dni v kuse upratovala,“ ohradil sa otec. Inokedy by mu v hlase zaznelo podráždenie, ale tentoraz to povedal zmierlivo, pretože sa cítil vinný za vzniknutú situáciu. „A nezabudnite, že som v tomto komplete nevinne,“ snažil sa vyvliecť z toho, čo malo u nás o pár minút nasledovať.

Nechcení návštevníci.

„Tá sa teda nahodila!“ vystrúhala Karin znechutenú grimasu, pozorujúc cez okno dámu v ružovom kostýmčeku, ktorý práve pomáhal vystúpiť z auta mladý muž.

„Zvládneš to?“ ustarostene na mňa pozrela Katka. „Ešte stále môžeš ísť hore a vyhnúť sa tým trapošom.“

„Som v pohode,“ zasmiala som sa. V skutočnosti by som najradšej ušla do svojej izby a na pár hodín sa tam zašila, ale chcela som na vlastné oči vidieť, ako vyzerá mamina bývalá najlepšia kamarátka vedľa svojho o deväť rokov mladšieho partnera. Ukoristila si ho práve v čase, keď som si myslela, že som v ňom našla svojho princa na bielom koni. No predtým mali s mamou veľký konflikt.

Môj otec o Mirovi a mne nič netušil. Naša štvorica sa uzniesla, že nemusí vedieť o všetkom. Nech si len zachová pokojnú myseľ a optimistický pohľad na svet.

Momentálne mu však optimizmus evidentne chýbal.

Keď mu pred týždňom zavolať bývalý spolužiak zo strednej školy Emil, otec, chudák, netušil, čo bude nasledovať. Emil vyhral konkurz na vedúci post v bratislavskej firme a presťahoval sa z Nitry do Bratislavy. Natešený otec ho pozval na sobotu k nám na návštevu a on sľúbil, že určite príde. Na druhý deň zavolať znova.

„Predstav si, máme v dome skvelých susedov, a keď som im spomenul, kam ideme, vysvitlo, že sa s vašou rodinou dobre poznajú. Čo keby prišli aj oni?“ spýtala sa.

„Samozrejme, prídte všetci,“ ihneď súhlasil otec. Ochotne a neprezieravo. „A kto to je?“ Tú otázku mal položiť najprv.

„Lydka Vargová a Miro Tomek,“ odvetil Emil. „Nadšene rozprávajú o vašej rodine, vraj ste sa už dlhšie nevideli...“

Otec vtedy mlčky držal telefón a zarazene rozmýšľal, čo na to povedať. Predsa nebude kamarátovi rozprávať o trapase, pre ktorý sa s mamou takmer rozišli. A to ešte netušil, akú úlohu zohrala Lýdia v mojom živote.

„No... fajn,“ vytisol zo seba napokon celkom bez nadšenia.

Keď položil slúchadlo, s previnilým výrazom pozrel na mamu. Výbuch islandskej sopky bol nič proti tomu, ako vybuchla mama, keď jej zreferoval, kto sa k nám nanominoval na návštevu.

„To nemyslíš vážne!“ kričala na otca a tvárila sa neveriaco.

„Keď som odtiaľto Lýdiu vyhodila, znamenalo to navždy! Ako sa opovažuje prísť sem bez pozvania?! Znamená to, že vždy keď pozveme Emila s rodinou, nasáčkuje sa sem aj Lýdia s Mirom?“

„To určite nie,“ zdôraznil otec. „Ja to Emilovi nejako vysvetlím.“ Zatváril sa bezradne. „Aj keď vlastne neviem, čo mu mám povedať. Išlo predsa len o trápne nedorozumenie z tvojej strany...“ mávol rukou smerom k mame.

Tú poslednú vetu nemal vysloviť.

„No, jasné!“ zvolala mama ironicky. „Ja jediná z toho vychádzam ako sliepka! Ešteže ma máš, aby si mal koho obviňovať.“

„Z ničoho ňu neobviňujem, Klára.“ Otec pomaly strácal trpezlivosť. „Len ňu prosím, aby si to nebrala tak tragicky. Koniec koncov, nie je škoda, že sa vaše dlhoročné priateľstvo s Lýdiou skončilo pre takú hlúposť? Nie je práve teraz čas, aby ste sa vy dve konečne zmierili?“ Pozrel mame priamo do očí.

„Nie je,“ odsekla mama a zabľúdila pohľadom ku mne. Aj ja som sa pozrela na ňu.

Usmiala som sa a mávla som rukou, akože som v pohode, mňa sa to už netýka. Miro je pre mňa dávno zabudnutá záležitosť. To, čo ma trápi, sa netýka jeho.

„Oci, mali prísť štyria, ale vidím piatich,“ poznamenala teraz Karin pri pohľade cez okno.

„Nie,“ povedal otec pevným hlasom, „mali prísť iba dvaja. Všetci ostatní tu budú navyše.“

„Nie je to Aleš?“ zvolala Katka. „Ujo Emil priviedol aj Aleša!“

„Keby som ho stretla na ulici, nespoznala by som ho,“ poznamenala som. Prižmurovala som oči a snažila sa v tom mladíkovi spoznať toho štrnásťročného chalana z čias, keď som mala dvanásť a strávili sme u nich v Nitre týždeň prázdnin. Bol rovnako starý ako Katka, ale vtedy sme sa usilovali získať jeho pozornosť všetky tri.

„Bože, ja sa zbláznim!“ Karin vyskakovala ako malé decko. „Prišiel Aleš!“

„Aleš je, samozrejme, vítaný,“ pokýval hlavou otec. „Som rád, že ho Emil priviedol, roky sme sa nevideli.“

Mama stála pri okne so zovretými perami. Potom neochotne odvrátila zrak od skupinky, ktorá práve prechádzala cez bránku k nášmu domu, a pomalým krokom zamierila von z izby, aby hostí privítala.

Vo dverách sa ešte obrátila k nám. „Ja nechápem, že tá Lýdia má odvahu sem vliezť,“ rozhodila rukami.

„Ani ja to nechápem,“ povedal otec a vstal, aby sa pripojil k mame. „Ale nezabúdaj, že sa absolútne nič nestalo. Naozaj nemôžem za to, že...“

„Ale ona môže,“ odsekla mama. „Nemala čo chodiť k nám, keď som ja nebola doma.“

Práve v tej chvíli sa ozvalo zaklopanie na dvere. Mama na schodoch ustúpila, aby pustila otca dopredu ako prvého, a on rezko vykročil. Jediný muž v našej rodine. Pobavené som si všimla, že zo schodov schádzame v poradí podľa dátumu narodenia: za otcom mama, za ňou Katka, ktorá pred dvoma mesiacmi oslávila dvadsaťšesť, potom ja, mladšia o dva roky, a na konci Karin, dvadsaťdvaročný problematický benjamínček našej rodiny. Chýbala už iba päťročná Katkina dcéra Klárka.

„Vitajte u nás!“ Otec roztiahol ústa do širokého úsmevu, keď uvidel pred dverami stáť Emila s kyticou v ruke. Pre mamu.

„Tak veľmi som sa na vás tešila!“ prízvukovala jeho žena Evka a tvár jej žiarila radosťou. Smiala sa rovnako srdečne ako kedysi. „Bože, dievčatá, vy ste vyrástli do krásy!“ Obzerala si nás jednu po druhej a stískala v náručí. Zdala sa mi trochu nižšia a širšia ako v časoch môjho detstva, ale tá milota v jej okrúhlej tvári zostala rovnaká.

Za ňou stál chalan strednej postavy s krátkymi blond vlasmi. Len ťažko som v ňom spoznávala toho Aleša, do ktorého

sme pred rokmi boli všetky tri buchnuté. Vtedy bol samá ru-ka, samá noha, chudučký, vo vyťahanom tričku, ale teraz stál pred nami očividne vyšportovaný mladý muž v ľahkej vzorovanej košeli s krátkymi rukávami.

Keby som bola chalan, možno by ma stretnutie s tromi dievčatami priviedlo trochu do rozpakov, Aleša však nie.

„Baby, fakt ste vyrástli,“ skonštatoval trochu ironicky, keď nás postupne objímal na zvítanie. „Asi z toho ustavičného pišťania, čo sa mi kedysi celé dni ozývalo okolo uší,“ dodal s úškrnom.

„To ťa len zocelilo do budúcnosti,“ vyhrkla som. Prekvapilo ma však zistenie, ako vnímal nás tri v časoch, keď sme ho všetky bez výhrad zbožňovali – iba ako upišťané decká. Boli sme naozaj také?

Pobavene sa zasmial. „A hlavne nadlho odradilo od dievčenskej spoločnosti.“

„Asi preto si o mesiac prišiel na prázdniny zase ty k nám,“ pripomenula som mu dotknuto. „To ti už naše pišťanie neprekážalo?“

„Dalo sa vydržať s vedomím, že som v Bratislave,“ odvetil a brnkol mi prstom po nose ako decku. To sa mi nepáčilo.

„Mal si nám povedať, že ti lezieme na nervy, odsťahovali by sme sa k babke,“ odvrkla som urazene.

Naklonil sa ku mne bližšie. „Kedysi si bola správna parťáčka, nie taká urážlivá,“ pošepkal mi do ucha.

Prekvapene som naňho pozrela, no on už postupoval ďalej, ku Karin, a potom sa posunul za svojimi rodičmi do druhej časti predsiene, aby uvoľnil miesto ďalším.

Lýdii a Mirovi.

Zdalo sa, akoby sa Lýdia skrývala za Mirovým chrbtom, pretože stála tesne za ním. Poslala ho do prednej línie s najväčšou kyticou kvetov, akú som v živote videla, a zrejme čakala, že to bude práve on, čo odvráti nepriateľský útok našej rodiny proti nim dvom, pozvaným-nepozvaným.

Ona upierala zrak stále jedným smerom, k mojej mame, tá sa však usilovne vyhýbala pohľadu na ňu a s úsmevom hodnotila Alešovu mužnosť, nadobudnutú rokmi.

Potom sa však už ničomu vyhnúť nedalo.

„Som naozaj rád, že sa po takom dlhom čase opäť stretávame,“ ozval sa Miro. „Ďakujeme za pozvanie.“

Mamin veselý úsmev, predtým venovaný Alešovi, sa zmenil na silený, nasadený v tvári ako kyslé uhorky z poslednej úrody, naložené v plastovej octovej fľaši. Nebola schopná vytisnúť zo seba ani len krátku zdvorilostnú frázu, aká sa pri takejto príležitosti očakáva, iba mlčky prijala od Mira obrovskú kyticu kvetov.

Miro z nej oddelil tri červené ruže a podal po jednej každej z nás.

Ó, aký džentlmen! pomyslela som si opovržlivo. Ani som nepoďakovala a moje sestry iba niečo zamrmlali popod nos.

Atmosféra okolo nás sa zrazu dala sekať na veľké kocky ľadu. A na ľadovej kryhe som plávala, aj keď som Mirovi ľahostajne podala ruku spôsobom „mŕtva ryba“.

Všimol si to. A všimol si tiež, ako nedbalo držím v druhej ruke ružu od neho, spustenú k zemi, akoby som sa ňou chystala zametať dlážku.

Neponáhľal sa. Počkal, kým som zrakom upretým kamsi ponad jeho hlavu predsa len nezachytila pohľad jeho očí. Boli tmavé a hlboké rovnako ako pred mojím odchodom do Londýna a plné nástojčivej prosby o zmierenie.

Vzal moju mŕtvu rybu do dlane a jemne mi ju stisol. To nemal robiť. Nechcene mi to pripomenulo naše večerné stretnutia na dovolenke pri mori, naše rozhovory. Zaplavil ma pocit ľútosti a clivoty za všetkým pekným, čo sme spolu prežili. Pretože to, čo prišlo do môjho života neskôr, už také pekné nebolo.

Do očí sa mi tisli slzy a to som nemohla dopustiť! Vyslobodila som si ruku zo zovretia a pootočila sa viac k mame, čím

som mu dala najavo, že môže postúpiť ďalej, ku Karin. Na Katkinej tvári som zbadala odsúdenie Mirovej snahy o zmierenie so mnou a usmiala som sa na ňu.

Čakali sme na stretnutie mamy s Lýdiou. Otec jej iba chladne podal ruku, pobral sa dozadu za ostatnými a zamieril s nimi do obývačky. Aspoň nebudú počuť rozhovor medzi Lýdiou a mamou.

Mama stála mlčky, zamračená, ústa pohrdlivo stiahnuté, bez úsmevu. Lýdia vyzerala v ružovom kostýme a bielej blúzke veľmi elegantne – krátke sako a úzka sukňa po kolená. Kratší zostrih vlasov ju omladil, ale ja som si spomenula, ako sa Mirovi páčili moje dlhé vlasy, keď mi povievali v morskom vánku.

Zrazu Lýdia roztvorila náruč a zoširoka mamu objala. „Tak veľmi si mi chýbala, Klárka,“ povedala s dojatím.

Mama najprv stála ako obarená, potom sa od nej odtiahla. „Nechcem, aby sme sa my dve hnevali,“ pokračovala Lýdia a nahla sa bližšie k jej uchu. „Prepáč mi, mala si pravdu, urobila som hlúposť.“

Potom rozpačito prešla k nám, aby sa s nami zvitála. Katka ju obdarila pohľadom plným nezájmu, ja som sa kyslo usmiala a Karin stála s rukami za chrbtom.

„Verím, dievčatá, že sa medzi nami všetko urovná.“ Lýdia položila Katke ruku na plece, ale pozerala na mňa. Katka tam stála nepohnute ako soľný stĺp, ja dupľom. Rebelka Karin provokačne prežúvala žuvačku a očividne si vychutnávala situáciu, keď nás mama namiesto prednášky o slušnom správaní obdarila pobaveným pohľadom.

Snáď si tá falošnica nemyslí, že sa jej tu všetky hodíme okolo krku?

V obývačke sa hostia posadili a my tri sme v priebehu desiatich minút zaplnili stolík obloženými misami, dvoma druhmi zákuskov a slanými praelkami, ktoré sa piekli dopoludnia. Otec ponalieval víno do vysokých pohárov.

„Bože, tie tvoje úžasné praclíky!“ zvolala Lýdia a hneď sa za jedným načiahla ako za starých čias. Mama sa tvárila, že je zaujatá úplne zbytočným posúvaním pohárov po stolíku, a vôbec nereagovala na jej nadšenie.

„Kávu si potom môžeme dať v záhradnom altánku,“ znamenala mama po chvíli, ale patrilo to iba Emilovi a Eve. „Vonku je síce dusno, ale v tieni stromov bude príjemný chládk.“

„Tak na naše stretnutie po rokoch,“ zdvihol Emil pohár s vínom. Usúdila som, že cestou späť bude šoférovať Aleš, pretože si dal iba kofolu. „Vidím, Igor,“ obrátil sa Emil k môjmu otcovi, „že sa ti darí dobre. Nevedel som, že ste kúpili dom a presťahovali sa.“ S uznaním sa obzeral okolo seba.

„Dom ešte nebol dokončený, keď sme ho kúpili,“ informoval ho otec. „Rozhodli sme sa tak riešiť rodinnú situáciu, keď sa Katke narodila malá Klárka.“

„Tak ty si sa vydala, Katka?“ splasla Eva rukami a oči jej žiarili od nadšenia. „A koľko rokov má malá?“

Mama si prešla rukou po čele a posunula podnos so zákuskami bližšie k Eve.

„Nie som vydatá,“ odvetila Katka. „Malá má päť rokov a jej otec s nami nežije.“

Teta Eva najprv prekvapene nadvihla obočie, potom pokrývala hlavou. „Nooo...“ zatiahla rozpačito. „Nemusí to vždy vyjsť... všakže. Ale radšej zostať sama, ako žiť s niekým, s kým si nerozumieš.“

Zachytila som Alešov pohľad, ako sa so záujmom zahľadel na Katku. Čo mu teraz behá hlavou? Ako sa takej usilovnej študentke mohlo stať, že je slobodnou mamičkou? Práve tej Katke stále ponorenej v knihách, ktorá študovala popri škole len tak z osobného záujmu aj angličtinu a španielčinu? A s nadšením tráviť každé prázdniny prácou v zahraničí – to dokázala z nás troch naozaj iba ona.

A práve v čase, keď sme si mysleli, že pôjde študovať do

Španielska, vpadla do jej života láska a ona bola schopná kvôli nej zanechať všetko, čomu sa dovtedy s takým nadšením venovala.

„Nie som sama,“ odpovedala tete Eve s úsmevom. „Mám priateľa a chceme sa vziať. Aj Klárka ho má rada, tak dúfam, že z nás bude rodina.“

„Veľmi ti budeme držať palce, aby vám to vyšlo,“ zdvihla Eva obidve ruky. Z výrazu jej tváre sa však dalo vyčítať, že je trochu zmätená a rada by vedela viac.

„A čo ten sviniar, čo ťa nechal samu s dieťaťom?“ ozvala sa zrazu Lýdia. „Ako sa mu darí, materialistovi?“

Všetky pohľady sa upreli na Lýdiu. Už som zabudla, že kedysi takmer patrila do našej rodiny a o všetkom vedela, teda aj o tom, čo sa stalo Katke. Nezdalo sa mi však vhodné, aby to rozoberala teraz pred všetkými.

„Už dávno ma nezaujíma,“ zatvárala sa Katka odmietavo. „Pre mňa je to uzavretá kapitola.“

„Daj mi jeho adresu a ja mu pôjdem dať do zubov,“ vyhrk-
la zamračená Lýdia. „Dúfala som, že napokon dostane rozum a uvedomí si, o čo prišiel.“

No, už len na teba sme čakali, pomyslela som si. Bez teba je naša rodina totálne bezradná a ty, Batman v sukni, vyriešiš všetky naše problémy!

„Už je neskoro,“ zareagovala Katka s nevôľou, „pre neho aj pre mňa.“

„Ak by si niekedy potrebovala pomôcť s malou, rada ju po-
varujem,“ ochotne sa ponúkla Lýdia. „Alebo ju niekedy mô-
žem vybrať zo škôlky...“

„Máš priveľa voľného času?“ spýtala sa jej mama mrazi-
vým tónom a šibla rýchlym pohľadom na Mira. Severný pól
sa presunul do našej záhrady a naša obývačka sa zmenila na
ľadové iglu.

„Keď bude treba, rada si ho nájdem,“ prikývla Lýdia.

„Nebude treba,“ povedala Katka pokojne. Potom si všimla

zmätené tváre ostatných hostí a rýchlo dodala: „S Klárkou to zvládam aj bez pomoci cudzích.“

Videla som, ako sa Aleš na ich konverzácii baví. Začínal chápať, že Lýdia nepatrí medzi ľudí, s ktorými by sme si chceli rozbaľovať vianočné darčeky.

„Ponúknite sa,“ ukázala mama rukou na stolík s plnými misami a pozerala pritom na Evu a Emila.

„Ďakujem, vyzerá to výborne.“ Eva sa načiahla za prázdny tanierikom, aby si naň nabrala jedla. „Zrejmte ti s tým pomáhali dievčatá, vždy boli šikovné.“

„Áno,“ ozval sa Aleš so smiechom, „pamätám sa, aký zmätok bol vždy v kuchyni, keď chceli pomáhať pri varení.“

Asi ho dohodím Lýdii, aby ho ten smiech prešiel, pomyslela som si. Kým otec s Emilom debatovali o stavbe domu, nenápadne som si všimla Mira. Hľadala som v jeho tvári oslnivé šťastie a striehla na jeho zaľúbené pohľady smerom k Lýdii, ale nič také som nevidela. Nemohla som však poprieť, že vyzerá spokojne. Vekový rozdiel medzi ním a Lýdiou bol očividný, mohla sa Lýdia snažiť, ako len chcela. Kratší účes, kratšie sukne, krátke sáčko.

A krátka šnúra na mladšieho partnera.

„Karolínka, ty máš teraz dvadsaťštyri, však?“ oslovila ma zrazu Eva. „Už niekde pracuješ alebo ešte študuješ?“

„Nepracujem ani neštudujem,“ odvetila som a vzápätí som si uvedomila, ako blbo to znie. „Teda, vlastne... vypomáham mame v kaviarni, kým sa rozhodnem, čo ďalej.“

„Čo to znamená – čo ďalej?“ spýtal sa ma Aleš. „Čo by to malo byť?“

„Odložila som si posledný ročník o jeden rok,“ odvetila som. „Teraz sa rozhodujem medzi dvoma možnosťami, ale potrebujem ešte trochu času.“

„Akými možnosťami?“ zaujímal sa Aleš. Sedel v kresle opretý o lakeť, naklonený na jednu stranu a upieral na mňa zvedavý pohľad.

Keby tu bol iba s rodičmi, odpovedala by som mu. Nemala som však chuť rozoberať svoju situáciu pred Mirom a Lýdiou. Hlavne pred Mirom – keby chcel o mne vedieť viac, bol by zostal so mnou. Vybral si, a tak nemá právo na podrobné informácie o mne.

„Rôznymi,“ mykla som plecami, „ešte uvidím.“

„To sa na teba nepodobá,“ usmial sa Aleš naširoko. „Keď si mala dvanásť, vedela si presne, ako sa bude tvoj život vyvíjať.“

Prekvapene som naňho pozrela. Tak toto si nepamätám! Ale on musí mať pamäť ako slon, ak si teraz nevymýšľa.

„No ako?“ spýtala som sa ironicky.

„Chcela si sa vysťahovať do Austrálie,“ uškrnul sa Aleš. „Nepamätáš sa? Tvrdila si, že si otvoríš malú kaviarničku priamo na pláži, aby si sa mohla každú chvíľu hodiť do morských vĺn. Zo všetkého najviac ťa bavilo plávanie, vydržala si v bazéne na kúpalisku aj hodinu.“

„No, veru, to si pamätám!“ zvolala teta Eva. „Mala som obavy, že sa v tej vode rozmočíš, na deke si s nami strávila len minimum času.“

„A ja som na teba musel dávať pozor,“ pripomenul mi Aleš.

Vtedy som si na to spomenula. Horúce letné dni na kúpalisku. Ešte aj teraz som si dokázala vybaviť pocit skvelej pohody počas toho týždňa, prežitého u Halovcov. Aleš však robil všeličo iné, len nie to, aby sa staral o moju bezpečnosť.

„Jediné, na čo si spolu so svojimi kamarátmi dával pozor, bolo telo tvojej spolužiačky v bikinách,“ pripomenula som mu zase ja. Všetci sa pobavene zasmiali.

„Aspoň niečo sa ti splnilo,“ ozvala sa Lýdia. „Mamina kaviareň síce nie je na pláži, ale...“ Odmlčala sa, pretože si všimla, ako som odvrátila hlavu na opačnú stranu.

„... aspoň sa narobíš,“ doplnil ju Aleš a uškrnul sa na mňa. V očiach sa mu mihol šibalský záblesk, očividne sa na mne bavil.

„Bola si pár mesiacov v Londýne,“ ozval sa zrazu Miro. „Chceš sa tam ešte vrátiť?“

Čo ťa do toho! takmer som vyhŕkla. Nahnevane som si pomyslela, odkiaľ to môže vedieť, ale svet je zrejme malý. Najmä vtedy, keď sa vám to najmenej hodí.

„Ty si bola v Londýne?“ začudoval sa Aleš. „Kedy? Ja som tam bol tiež, na pár týždňov, mám tam kamoša. Keby som to bol vedel, mohli sme sa stretnúť.“

„No, vidíš, mohli,“ pokývala som hlavou. Tým som sa vyhla priamej odpovedi na Mirovu otázku. „Kedy si tam bol?“

„V októbri a novembri minulého roka,“ odvetil. Naklonil sa v kresle dopredu, akoby bol pripravený práve teraz opäť vyšartovať do Británie.

„Tak nemohli,“ skonštatovala som spokojne. „Tesne sme sa minuli.“

A keby aj nie, nemala by som na Aleša čas a nebolo by mi príjemné, ak by trval na stretnutí. Práca mi zaberala celé dni a večery som mala od určitého času obsadené. Aj niektoré noci. A to by som Alešovi povedať nemohla, nikto z mojej rodiny to nevedel, dokonca ani mama, s ktorou som si rozumela najviac. Uvidím, či to bude mať pokračovanie a ako to dopadne, tak načo predčasne hovoriť o niečom, čo je neisté.

Jediné, čo bolo isté, boli moje pochybnosti o mne samej. Nevyznala som sa vo svojich pocitoch a citoch k mužovi, ktorý bol teraz odo mňa ďaleko. Občas ma zaplavovala ťaživá túžba byť práve v tomto okamihu s ním, inokedy zase neisto-ta, či to vôbec má zmysel a budúcnosť.

A často sa tie pocity zmiešavali dokopy a ja som sa sama v sebe vôbec nevyznala.

„Mohli by sme prejsť do záhrady,“ navrhla Karin. „Uvarím kávu a prinesiem ju do altánku. Bude tam príjemne, už nie je tak dusno.“ Pôsobila jemne, poddajne, ako poslušná dcéra. To bolo však iba zdanie.

Doteraz len mlčky sedela obďaleč a počúvala ostatných,

nezapájala sa do debaty. Bola rada, že sa jej zatiaľ nikto nič nepýta, hoci jej bolo jasné, že príde na rad aj ona. Ale keď všetci vyjdeme von, dom zostane iba pre ňu a ona sa nebude musieť venovať hosťom. Uvarí kávu, poukladá riad do umývačky, tentoraz výnimočne rada a bez rečí a výhovoriek.

Na mamin dôrazný príkaz si nesmela obliecť nič s ramienkami, ale šaty aspoň s krátkymi rukávami, aby mala zakryté farebné tetovanie, veľké kvety na väčšej časti ľavého ramena. Karin šomrala, že sa cíti ako v moslimskej rodine, a vyhádala si šaty, ktoré som si chcela obliecť ja.

Cítila sa však nieisto a smutne, pretože hodinu pred príchodom návštevy sme sa s ňou všetci pohádali. S nevôľou sme prijali to, čo sme sa od nej dozvedeli. Ona však tvrdošijne trvala na svojom a nedala si od nás poradiť. Neskôr som počula otca, ako zamrmlal mame do ucha, že to bude riešiť inou cestou. Mama mu polohlasne zdôraznila, nech to nechá na ňu.

„Malá neposlušná Karin,“ prešiel po nej Aleš pohľadom. „Ani sa mi nechce veriť, že z toho neposedného desaťročného dievčatka vyrástla taká slečna. Pamätáš sa, ako si sa na mňa každú chvíľu vešala a nechcela si sa ma pustiť?“ zaklincoval to ešte.

Karin zalial líca rumenec. „Nepreháňaj, Aleš!“ vyhrkla v rozpakoch. „Pokiaľ viem, všetky tri sme boli stále pri tebe, nielen ja.“

„Ale ty jediná si chcela so mnou všade chodiť,“ trval na svojom Aleš. „Dokonca keď som šiel na záchod, sedela si na zemi pred dverami a čakala na mňa. Neraz sme cez zatvorené dvere prebrali všetky problémy, čo si mala s kamarátkami. Pamätám si Lenku, ktorá sa ti posmievala a ty si bola z toho nešťastná... A Martinu, tá od teba odpisovala, a tak ste obidve dostali päťky, lebo si to o nej odmietla prezradiť učiteľke,“ vyratúval Aleš.

Panebože, je normálne, aby si po toľkých rokoch toto všetko pamätal?! zvolala som v duchu.

Nepáčilo sa mi, že vyťahuje tieto veci pred ostatnými. Pred-

sa len má dnes Karin o pár rokov viac a nepatrí sa pripomínať dvadsaťdvaročnej slečne pred širšou spoločnosťou udalosti, ktoré sa odohrali, keď mala desať. Aspoň keby nebol spomenul ten záchod, to mohol vynechať, somár jeden! Kto je dnes zvedavý na to, aké problémy s ňou práve vtedy riešil?

„Zrejme to v tebe zanechalo hlboký dojem, keď si na to do dnes nedokázal zabudnúť,“ ozvala som sa posmešne. Spodný tón môjho hlasu naznačoval, že by bolo lepšie, keby o tom nerozprával. „Nechýbajú ti tie rozhovory, keď sedíš v tej malej miestnosti taký opustený a sám?“

Aleš sa potichu rozosmial, Miro vzápätí tiež. Aj Lýdia vyzerala pobavená. Mama sa obrátila ku mne a v očiach mala výstrahu, aby som to nepreháňala.

Karin však okamžite ožila. S radosťou, že som sa pridala na jej stranu, zabudla na predošlé rozpaky. „Keď tam pôjdeš u nás, môžem si opäť sadnúť pred dvere a porozprávať ti, čo ma trápi,“ navrhla mu.

„Dievčatá, čo keby ste preniesli jedlo von a uvarili tú kávu?“ navrhla mama. Iba my tri sme postrehli, že v jej bodrom tóne sa skrýva nenápadná nespokojnosť so smerovaním našej konverzácie. Dokázali sme to bezpečne rozoznať už od detstva, mali sme s tým bohaté skúsenosti.

A mama zase s nami. Nemala to ľahké, najmä keď sme dospeli. Myslela si, že sme konečne vyrástli z detských vrkôčikov, hádok a vrtochov, že nás bez obáv môže pustiť do samostatného života, no práve vtedy začali pribúdať problémy jeden za druhým.

„Na budúci rok bude záhrada vyzerať celkom inak,“ hovorila mama tete Eve. Kráčali spolu po kamennom chodníčku k altánku s Lýdiou v závese. „Zatiaľ sme stihli len zatrávniť pozemok, osadiť altánok a vysadiť pár záhonov letničiek.“

„Všetko sa nedá urobiť naraz,“ obzerala sa teta Eva naokolo. „Aj tak ste urobili obrovský kus práce, odkedy ste sa sem nasťahovali. Dievčatá ti určite veľa pomáhajú.“

„Vždy boli šikovné,“ poznamenala Lýdia v domnení, že si tým mamu nakloní. Bola však iba trápna.

Ty si bola šikovnejšia, pomyslela som si trpkco. Ktovie, aký odvar urobila Mirovi, že sa mu zastrel zrak a jedného dňa sa prebudil v jej posteli. Dnes mi je už ľahostajný, ale zranila ma jeho zrada.

„Poď na chvíľu sem!“ zvolal Emil, ktorý diskutoval s otcom na konci záhrady, na svoju manželku. Eva sa vybrala za ním. Mama s Lýdiou zostali zrazu samy.

„Ja viem, že ste nás s Mirom nemienili pozvať,“ ozvala sa Lýdia, aby rýchlo využila príležitosť, že je s mamou sama. Krátke ružové sako si vyzliekla a prehodila cez ruku, lebo vonku bolo dusno. „Ale nevidela som inú možnosť, ako sa s tebou skontaktovať. Nedvíhaš mi mobil, neodpovedáš na esemesky. Možno som urobila kopu chýb, ale predsa som nikomu neublížila tak, aby si mi to nemohla odpustiť. Nikto z nás nie je neomylný, ani ty, ani ja. Klári, naozaj si si tú situáciu vtedy zle vysvetlila. Ver mi, že muž mojej kamarátky je pre mňa tabu, nikdy by som...“

„A priateľ mojej dcéry?“ prerušila ju mama. „Aj keby som pripustila, že tá návšteva u nás v čase, keď bol doma iba Igor, nič neznamenala – ale ako si mohla prebrať Karolíne Mira? Veď ty si sa ulakomila na muža mladšieho od teba o deväť rokov! Dokázala by si to urobiť vlastnej dcére? Veď Karolína je takmer ako tvoja dcéra, poznáš ju odmalička.“ Mama zaujala bojový postoj.

„Počkaj, počkaj...“ Lýdii sa rozšírili oči od údivu. Rýchlym pohľadom prešla od mamy na mňa a späť. Zhlboka sa nadýchla. „Čo mi to tu hovoríš, preboha?“ povedala dôrazne, ale stíšeným hlasom, aby ju nepočuli na konci záhrady. „Aký priateľ? Teda, viem, že sa Karolínka a Miro kamarátili, ale veď spolu predsa nechodili!“ Tvárila sa šokovane. Uprela na mňa bezradný, spýtavý pohľad.

„Snáď mi nechceš tvrdiť, že si to nevedela?“ zasmiala sa mama ironicky. „Veď na tej dovolenke pri mori...“

„Nič som nevedela,“ vydýchla Lýdia neveriaco. „Na tej dovolenke sa skamarátili, to áno, ale potom sa začal stretávať so mnou...“

„Nie, po dovolenke sa stretával so mnou,“ povedala som pevným hlasom. „A ty si robila všetko možné, aby si ho k sebe prilákala.“

„Nikoho som k sebe nelákala,“ zamračila sa Lýdia. „Prisahám! Miro ma začal vyhľadávať, pretože bol nešťastný a nevedel sa vyrovnáť s rozchodom a so smrťou svojho otca...“

„Ja som stála pri ňom, keď mu bolo najhoršie,“ zdôraznila som. „Neviem, prečo by mal v tom čase vyhľadávať teba... oveľa staršiu...“

„Ja neviem, prečo to urobil,“ rozhodila Lýdia rukami. „Nikdy mi nespomenul, že chodí s tebou, že máte spolu vzťah...“

„Tak on ti to nepovedal?!“ zvolala mama pohoršene. „Nevymýšľaj si, lebo ho sem zavolám a spýtam sa ho na to.“ Výhražne pozrela na koniec záhrady, kde ostatní stáli v hlúčku a otec im niečo vysvetľoval, rozkladajúc naširoko rukami.

„To môžeš,“ súhlasila Lýdia odhodlane.

Celá situácia mi začala pripomínať dobre napíсанú frašku. Keby som sedela v divadle a sledovala takúto konverzáciu, nasmiala by som sa. Dve sokyne sa naťahujú o muža, ktorý zrejme nehral čistú hru ani s jednou z nich.

„Počkaj, mami,“ zastavila som jej snahu privolať k nám Mira. „Vieš čo, mne je v tejto chvíli úplne, ale úplne jedno, čo by Miro odpovedal. Zdá sa, že Lýdii nepovedal, že spolu chodíme...“

Lýdia tam stála zneistená a zamračená. Na tvári mala výraz znechutenia a v hlave sa jej určite premietal film z tých dní. Prešla si rukou po čele.

„Teraz už rozumiem, prečo sa na mňa hneváte,“ povedala.